Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1138/2011**

z dnia 8 listopada 2011 r.

w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji

(Dz.U. L 293 z 11.11.2011, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1241/2012 z dnia 11 grudnia 2012 r.	L 352	1	21.12.2012

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 50 z 20.2.2014, s. 37 (1241/2012)

▼B

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1138/2011

z dnia 8 listopada 2011 r.

w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ([1]) („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja”) po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

(1) Rozporządzeniem (UE) nr 446/2011 ([2]) („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji („państwa, których dotyczy postępowanie”).

(2) Postępowanie wszczęto zawiadomieniem o wszczęciu opublikowanym w dniu 13 sierpnia 2010 r. ([3]) w następstwie skargi złożonej w dniu 30 czerwca 2010 r. przez dwóch producentów unijnych, Cognis GmbH (Cognis) oraz Sasol Olefins & Surfactants GmbH (Sasol) (zwanych razem „skarżącymi”). Te dwa przedsiębiorstwa reprezentują dużą część – w tym przypadku ponad 25 % – całkowitej unijnej produkcji produktu objętego dochodzeniem.

(3) Jak wskazano w motywie 9 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2010 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do końca OD („okres badany”).

2. Dalsze postępowanie

(4) Po powiadomieniu o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu tymczasowych środków antydumpingowych („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia w formie pisemnej, przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono wypowiedzenie się.

(5) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń.

([1]) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.
([2]) Dz.U. L 122 z 11.5.2011, s. 47.
([3]) Dz.U. C 219 z 13.8.2010, s. 12.

▼B

(6) Wszystkie strony zostały następnie poinformowane o zasadniczych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji, oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń"). Wszystkie strony otrzymały czas na przedstawienie uwag związanych z ujawnieniem ostatecznych ustaleń.

(7) Rozpatrzono, a w stosownych wypadkach uwzględniono, ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony.

B. **PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**

1. **Produkt objęty postępowaniem**

(8) Jak opisano w motywach 10 i 11 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, produktem objętym postępowaniem są nasycone alkohole tłuszczowe o długości łańcucha węglowego C8, C10, C12, C14, C16 lub C18 (wyłączając izomery rozgałęzione), w tym nierozgałęzione nasycone alkohole tłuszczowe (zwane także „poszczególnymi frakcjami") oraz mieszanki zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C6-C8, C6-C10, C8-C10, C10-C12 (powszechnie kategoryzowanych jako C8-C10), mieszanki zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C12-C14, C12-C16, C12-C18, C14-C16 (powszechnie kategoryzowanych jako C12-C14) oraz mieszanki zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C16-C18, pochodzące z Indii, Indonezji i Malezji, objęte obecnie kodami CN ex 2905 16 85, 2905 17 00, ex 2905 19 00 oraz ex 3823 70 00.

(9) Po wprowadzeniu środków tymczasowych niektóre strony skarżyły się, że definicja produktu objętego postępowaniem jest niejednoznaczna. Twierdziły one, że zgodnie z zawiadomieniem o wszczęciu zakres produktu obejmuje tylko liniowe alkohole tłuszczowe i ich mieszanki, wyłączając alkohole tłuszczowe i ich mieszanki, zawierające izomery rozgałęzione, oraz rozgałęzione alkohole tłuszczowe i ich mieszanki. Inne strony twierdziły, że nie ma sensu wykluczać alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek zawierających izomery rozgałęzione produkowane w procesie „oxo", ponieważ mają one takie samo zastosowanie i konkurują z liniowymi alkoholami tłuszczowymi i ich mieszankami na rynku.

(10) Stwierdzono, że wszystkie rodzaje alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek objęte niniejszym dochodzeniem, zgodnie z opisem w motywie 8, pomimo ewentualnych różnic w zakresie surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice dotyczące produktu objętego postępowaniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty.

(11) Z tego względu należy utrzymać tymczasową decyzję o wyłączeniu alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek zawierających rozgałęzione izomery z zakresu produktu, o którym mowa w zawiadomieniu o wszczęciu, oraz o wyłączeniu produkcji rozgałęzionych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek przez te przedsiębiorstwa z definicji produkcji unijnej (w tym przedsiębiorstwa produkujące alkohole tłuszczowe i ich mieszanki w procesie „oxo"). Wobec braku innych uwag w odniesieniu

▼B

do produktu objętego postępowaniem motywy 10 i 11 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. **Produkt podobny**

(12) Przypomina się, że w motywie 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zawarto tymczasowe ustalenie, iż liniowe i rozgałęzione alkohole tłuszczowe i ich mieszanki nie są produktami podobnymi, a zatem dane dotyczące producentów produkujących alkohole tłuszczowe i ich mieszanki z rozgałęzionych izomerów powinny zostać wyłączone z analizy szkody.

(13) Wobec braku innych uwag na temat produktu podobnego motywy 12 i 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

C. **DUMPING**

1. **Indie**

1.1. *Wartość normalna*

(14) Wobec braku uwag dotyczących określenia wartości normalnej niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 14 do 18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.2. *Cena eksportowa*

(15) Wobec braku uwag dotyczących określenia ceny eksportowej niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywie 19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.3. *Porównanie*

(16) Po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń obaj producenci eksportujący z Indii podtrzymali swój wniosek, aby sprzedaż jednemu z pierwotnych skarżących w Unii podczas OD nie była uwzględniana przy obliczaniu marginesu dumpingu (zob. motyw 22 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Przedsiębiorstwa oparły swój wniosek na fakcie, iż art. 9.1 Porozumienia antydumpingowego WTO przewiduje, że kwota cła, które ma być nałożone, jest równa pełnemu marginesowi dumpingu lub mniejsza. Producenci eksportujący z Indii powołali się także na art. 2.4 Porozumienia antydumpingowego WTO, zgodnie z którym należy przeprowadzić obiektywne porównanie między ceną eksportową a wartością normalną. Na tej podstawie utrzymywali, że skarżący wynegocjował z nimi zakup bardzo dużych ilości po bardzo niskich cenach w tym samym czasie, kiedy przygotowywał skargę, a zatem ceny tych transakcji nie były ustalone w sposób obiektywny. Z tego względu nie należy uwzględniać tych transakcji w obliczeniach dotyczących dumpingu.

(17) Po pierwsze należy zaznaczyć, że fakt, iż Porozumienie antydumpingowe WTO przewiduje możliwość nałożenia cła poniżej pełnego marginesu dumpingu, nie oznacza takiego obowiązku. W art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nałożono jedynie obowiązek ograniczenia cła antydumpingowego do poziomu wystarczającego do usunięcia szkody. Ponadto nie przedstawiono dowodów na to, że ceny nie były swobodnie negocjowane przez strony. Analiza zakupów ogółem dokonanych przez skarżącego, o którym mowa, także wykazała, że ceny wynegocjowane z dwoma producentami eksportującymi z Indii nie odbiegały od

▼B

cen uzgodnionych w przypadku zakupów porównywalnych produktów przez skarżącego, o którym mowa, od innych dostawców. Ponadto ustalono, że skarżący dokonywał przywozu produktu objętego postępowaniem od producentów eksportujących z Indii przez kilka lat, a nie tylko w OD. Dodatkowo jeden producent eksportujący oświadczył podczas przesłuchania ustnego, któremu przewodniczył rzecznik praw stron, że ceny dla skarżącego, o którym mowa, były strukturalnie niższe od stosowanych wobec innych klientów. Podsumowując, nie ma dowodów świadczących o tym, że ceny nie zostały ustalone w sposób obiektywny tylko dlatego, że sprzedaż była dokonywana na rzecz skarżącego, i niniejszym potwierdza się, że wniosek zostaje odrzucony.

(18) Po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń obaj producenci eksportujący z Indii podtrzymali swój wniosek o dostosowanie z tytułu przeliczania walut zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że rupia indyjska (INR) umacniała się od listopada 2009 r. względem euro (EUR), co mogło zniekształcić wynik obliczenia marginesu dumpingu (zob. motyw 23 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Obaj producenci eksportujący przyznali, że ich ceny sprzedaży w drugiej połowie OD były wyższe od cen w pierwszej połowie OD, ale twierdzili, że tendencja ta była spowodowana wyłącznie zwiększeniem kosztów surowców i ogólną poprawą sytuacji na rynku po zakończeniu kryzysu gospodarczego, nie odzwierciedlała natomiast wzrostu wartości INR wobec EUR. Przedsiębiorstwa twierdziły ponadto, że nawet gdyby miały możliwość regularnego dostosowywania swoich cen w krótkich odstępach czasu, to i tak nigdy nie byłyby w stanie dokładnie przewidzieć zmian kursów wymiany walut w przyszłości.

(19) W dochodzeniu wykazano, że pomimo iż INR umacniała się stopniowo wobec EUR w drugiej połowie OD, w przypadku każdego producenta eksportującego z Indii ceny sprzedaży głównych produktów stosowane wobec kilku najważniejszych klientów zmieniały się z miesiąca na miesiąc, zwłaszcza w drugiej połowie OD. Zatem nic nie wskazuje na to, że ceny sprzedaży do Unii nie mogły być jednocześnie dostosowane do zmian w kursach wymiany walut w ciągu 60 dni, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.4.1 Porozumienia antydumpingowego WTO. Jako że w kilku przypadkach ceny były zmieniane często, można było wówczas uwzględnić również zmiany w kursach wymiany walut. Ponadto wynika z tego, że rynek alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek jest generalnie otwarty na częste zmiany cen. Dlatego nawet w przypadkach, gdy ceny były zmieniane mniej często, nie ma dowodów na to, że nie było to podyktowane decyzją gospodarczą stron. Fakt, że ceny mogą być szybko dostosowywane do zmian sytuacji na rynku (w tym przypadku rzekomo do zmian kursów wymiany walut), dał producentom eksportującym z Indii możliwość uwzględnienia takich zmian w cenach sprzedaży, z czego wydaje się, że w pewnej liczbie przypadków skorzystali. Z tego względu dostosowanie z tytułu przeliczania walut nie jest uzasadnione i wniosek zostaje odrzucony.

(20) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jeden producent eksportujący z Indii wystąpił z twierdzeniem, że kwota dostosowania przyznana na podstawie art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego z uwagi na różnice w podatkach pośrednich

▼B

w odniesieniu do niektórych typów produktu powinna zostać również przyznana w odniesieniu do produktów i mieszanek o długości łańcuchów węglowych C12 i C14, ponieważ cło zapłacone za surowce wykorzystane do ich produkcji zostało zwrócone przy wywozie produktu. Podczas dochodzenia nie przedstawiono jednak informacji, które mogłyby zostać zweryfikowane na miejscu, świadczących o tym, że takie cło zostało rzeczywiście później zwrócone. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo stwierdziło, że jego uwagi zostały źle zrozumiane i że wszystkie surowce wykorzystane do produkcji produktów i mieszanek o długości łańcuchów węglowych C12 i C14 były przywożone bezcłowo. Ze względu na to, że należy zapłacić podatek pośredni, jeśli te surowce są następnie włączone do produktów sprzedawanych na rynku krajowym, przedsiębiorstwo wystąpiło o dostosowanie wartości normalnej w odniesieniu do tych typów produktu. Dowody przedstawione podczas weryfikacji świadczą jednak o tym, że konkretne surowce potrzebne do produkcji typów produktu o długości łańcuchów węglowych C12 i C14, przywożone bezcłowo w OD, wystarczały do produkcji zaledwie ułamka sprzedaży eksportowej tego produktu przez przedsiębiorstwo w OD. Pewne jest zatem, że co najmniej dwie trzecie poddanego wywozowi produktu o długości łańcuchów węglowych C12 i C14 zostało wyprodukowanych z użyciem surowców, za które zapłacono cła przywozowe. Ponieważ przedsiębiorstwo nie przedstawiło żadnych dowodów świadczących o tym, że któreś z tych surowców, których przywóz odbywał się bezcłowo, były wykorzystywane do celów sprzedaży eksportowej do Unii, a nie do celów sprzedaży eksportowej do państw trzecich, powyższy wniosek zostaje odrzucony.

(21) Wobec braku innych uwag dotyczących porównania niniejszym potwierdza się treść motywów od 20 do 23 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.4. *Margines dumpingu*

(22) Wobec braku uwag na temat obliczenia marginesu dumpingu treść motywów od 24 do 26 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzona.

(23) Ostatecznie ustalona wielkość dumpingu wyrażona jako wartość procentowa ceny netto CIF na granicy Unii przed ocleniem kształtuje się następująco:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Godrej Industries Limited	9,3 %
VVF Limited	4,8 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,3 %

2. **Indonezja**

2.1. *Wartość normalna*

(24) Po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń jeden producent eksportujący z Indonezji wystąpił z twierdzeniem, że w badaniu rentowności transakcji nie należało przypisywać kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych do poszczególnych transakcji na podstawie obrotu i że to spowodowało, iż część transakcji została uznana za nieprzynoszące zysku. Wniosek przeanalizowano, ale stwierdzono, że przypisywanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych na podstawie obrotu jest właściwsze, z uwagi na charakter tych kosztów, które są bardziej związane z wartością niż ilością. Należy zaznaczyć, że całkowita kwota kosztów sprzedaży,

▼B

kosztów ogólnych i administracyjnych przypisana do każdego typu produktu pozostaje taka sama bez względu na to, którą z dwóch metod stosuje się podczas przypisywania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych do poszczególnych transakcji. Na końcu przeanalizowano na nowo transakcje, w których przypadku producent eksportujący podawał w wątpliwość wynik badania rentowności, i potwierdzono, że transakcje te nie przyniosły zysku. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(25) Ten sam producent eksportujący z Indonezji twierdził także, że podczas określania poziomu zysku stosowanego do skonstruowania wartości normalnej nie powinno się wykluczać zysku ze sprzedaży uznanej za niedokonaną w zwykłym obrocie handlowym na poziomie typu produktu, ponieważ ponad 80 % całkowitej sprzedaży krajowej było z zyskiem. W odniesieniu do tego twierdzenia, należy przypomnieć, że ustalenie, która sprzedaż jest dokonywana w zwykłym obrocie handlowym, odbywa się na poziomie typu produktu, zgodnie z wyjaśnieniem w motywach od 29 do 32 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ponieważ jest to najwłaściwszy sposób dokładnego dopasowania cen sprzedaży do powiązanych kosztów produkcji. Ponadto przepis art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego nie wyklucza w stosownych przypadkach podziału produktu objętego dochodzeniem na typy produktu. Z tego względu sprzedaż uznana za niedokonaną w zwykłym obrocie handlowym jest wyłączona na poziomie typu produktu z obliczeń zysku stosowanego do skonstruowania wartości normalnej. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(26) Ten sam producent eksportujący z Indonezji twierdził także, że podczas konstruowania wartości normalnej dla niektórych typów produktu nie dokonano odliczeń kwoty dostosowań, aby przywrócić wartości normalne do poziomu *ex-works*. Wniosek ten przyjęto i wprowadzono odpowiednie poprawki w obliczeniach.

(27) Wobec braku innych uwag dotyczących określenia wartości normalnej niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 27 do 33 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych – z uwzględnieniem poprawek wskazanych w motywie 26 niniejszego rozporządzenia.

2.2. *Cena eksportowa*

(28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jeden producent eksportujący z Indonezji wystąpił z zarzutem, że nie przedstawiono uzasadnienia do uznania jego ceny dla powiązanego przedsiębiorstwa importującego w Unii za niewiarygodną oraz do skonstruowania ceny eksportowej w odniesieniu do tej sprzedaży zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W tym względzie należy zaznaczyć, że ceny transferowe pomiędzy powiązanymi stronami nie są uznawane za wiarygodne, ponieważ mogą one być sztucznie ustalane na różnych poziomach w zależności od tego, co jest bardziej korzystne dla zainteresowanych powiązanych przedsiębiorstw. Dlatego konstruowanie ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, z wykorzystaniem rozsądnej marży zysku niezależnej od rzeczywistego zysku wynikającego z cen transferowych, pozwala na uniknięcie zafałszowań, które mogą powstać na skutek cen transferowych. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(29) W odniesieniu do sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych importerów znajdujących się w Unii, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, obaj eksporterzy z Indonezji stwierdzili,

▼B

że marża zysku wykorzystana do skonstruowania ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego była niewłaściwa. Obaj argumentowali, że zysk, który uwzględniono na etapie środków tymczasowych odnosił się tylko do jednego, częściowo współpracującego importera i nie został zweryfikowany, a zatem był niewiarygodny. Z tego względu zaproponowali zastosowanie zysku 5 %, jak to miało miejsce w innych dochodzeniach. Z uwagi na niski poziom współpracy niezależnych importerów w niniejszym dochodzeniu wniosek został przyjęty i zastosowano poziom zysku 5 %, który jest zgodny z poziomami zysku stosowanymi w poprzednich dochodzeniach dotyczących tego samego sektora.

(30) Wobec braku innych uwag dotyczących porównania niniejszym potwierdza się treść motywów od 34 do 36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych – dostosowaną zgodnie z wyjaśnieniem w motywie 29 niniejszego rozporządzenia.

2.3. *Porównanie*

(31) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń obaj eksporterzy z Indonezji zwrócili uwagę, że nie należało dokonywać dostosowania ze względu na różnice w prowizjach zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) w przypadku sprzedaży za pośrednictwem właściwych powiązanych przedsiębiorstw handlowych w państwie trzecim. Oba przedsiębiorstwa twierdziły, że ich zakłady produkcyjne w Indonezji oraz właściwe powiązane przedsiębiorstwa handlowe w Singapurze tworzą jeden podmiot gospodarczy i przedsiębiorstwa handlowe w państwie trzecim działają jako dział eksportu powiązanych przedsiębiorstw w Indonezji. W obu przypadkach jednak sprzedaż krajowa, a także część sprzedaży eksportowej do państw trzecich jest bezpośrednio fakturowana przez producenta w Indonezji, a przedsiębiorstwa handlowe w Singapurze otrzymują określoną prowizję. W przypadku jednego z indonezyjskich przedsiębiorstw ta prowizja była ujęta w umowie obejmującej tylko sprzedaż eksportową. Ponadto przedsiębiorstwa handlowe w państwie trzecim sprzedają także produkty wytwarzane przez innych producentów, w jednym przypadku także producentów niepowiązanych. Najwyraźniej oba powiązane przedsiębiorstwa handlowe w Singapurze pełnią zatem funkcje zbliżone do funkcji pośrednika pracującego na zasadzie prowizji. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(32) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji i jeden indonezyjski producent eksportujący podtrzymali wniosek w sprawie jednego podmiotu gospodarczego, o którym mowa w poprzednim motywie. Argumentowali, że w sprawie Matsushita przeciwko Radzie ([1]) Trybunał stwierdził, że z faktu, iż producent wykonuje pewne funkcje związane ze sprzedażą, nie wynika, że przedsiębiorstwo produkcyjne i przedsiębiorstwo handlowe nie mogą tworzyć jednego podmiotu gospodarczego. Ponadto twierdzili także, że sprzedaż do państw trzecich prowadzona przez eksportera bezpośrednio, bez udziału przedsiębiorstwa handlowego w Singapurze, stanowiła zaledwie niewielki odsetek sprzedaży eksportowej, a w orzeczeniu w sprawie Interpipe ([2]) Sąd stwierdził, że niewielkie ilości bezpośredniej sprzedaży dokonywanej przez producenta nie stanowiły poparcia dla zarzutu, że nie było

([1]) Sprawa C-175/87, Matsushita Electric Industrial Co. Ltd i Matsushita Electric Trading Co. Ltd przeciwko Radzie Wspólnot Europejskich, Zb.Orz. [1992] s. I-1409.

([2]) Sprawa T-249/06, Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Zb.Orz. [2009] s. II-383.

▼B

jednego podmiotu gospodarczego. Wreszcie, zwrócili uwagę, że w sprawie Canon przeciwko Radzie ([1]) fakt, że zależna spółka handlowa działała także jako dystrybutor produktów innych przedsiębiorstw, nie wpłynął na stwierdzenie, że chodzi o jeden podmiot gospodarczy.

(33) Nawet jeśli w sprawie Matsushita przeciwko Radzie Trybunał stwierdził, że instytucje mogły uznać, iż producent wraz z kontrolowanymi przez siebie spółkami prowadzącymi dystrybucję tworzy jeden podmiot gospodarczy, mimo że producent ten sam spełnia pewne funkcje związane ze sprzedażą, niekoniecznie oznacza, że istnieje obowiązek uznawania producenta i jego powiązanych spółek handlowych zawsze za jeden podmiot gospodarczy. Ponadto w odróżnieniu od producenta eksportującego z Indonezji producent w sprawie Matsushita przeciwko Radzie sam nie prowadził żadnej sprzedaży bezpośredniej. Po drugie w wyroku w sprawie Interpipe fakt, że sprzedaż bezpośrednia dokonywana przez producenta eksportującego stanowiła jedynie niewielki odsetek całkowitej wielkości sprzedaży do Unii, był tylko jednym z elementów analizowanych przez Sąd. Co więcej, Sąd podkreślił, że ta sprzedaż bezpośrednia była prowadzona do nowych państw członkowskich tylko przez okres przejściowy. Natomiast w tym przypadku dostępne dowody wskazują, że prowadzona przez producenta sprzedaż bezpośrednia do niektórych państw trzecich nie jest tymczasowa, lecz, zasadniczo, strukturalna, tj. stała. Ponadto w przypadku każdego z przedmiotowych producentów sprzedaż ta stanowi znaczący odsetek ich sprzedaży krajowej. Wreszcie w sprawie Canon przeciwko Radzie sprzedaż przez spółkę zależną producenta eksportującego na rynku krajowym obejmowała inne produkty, które były jedynie sprzedawane pod inną marką, niemniej jednak wszystkie były produkowane przez tego samego producenta eksportującego. Z tego powodu wniosek zostaje ponownie odrzucony.

(34) Jedno przedsiębiorstwo z Indonezji twierdziło ponadto, że nawet jeśli koncepcja jednego podmiotu gospodarczego nie zostanie zaakceptowana, Komisja nałożyła „podwójną marżę" poprzez odjęcie od ceny eksportowej dla niezależnych klientów w Unii zarówno zysku dla powiązanego importera w Unii, jak i prowizji dla powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w państwie trzecim. Te dwa elementy były jednak uwzględniane w odmiennych celach i były odliczane osobno. Jak wyjaśniono w motywie 28, w przypadku sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych importerów w Unii cena eksportowa jest konstruowana zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego na podstawie ceny, po której produkty przywożone odsprzedaje się po raz pierwszy niezależnemu nabywcy. W tych przypadkach należy dokonać dostosowania ze względu na nagromadzony zysk, aby ustalić wiarygodną cenę eksportową na poziomie granicy Unii. Natomiast prowizja dla powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w państwie trzecim została odliczona zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(35) Przedsiębiorstwo twierdziło także, że w przypadku gdy cena eksportowa miała być dostosowana ze względu na prowizję powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w państwie trzecim, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i), należało dokonać podobnego dostosowania w odniesieniu do wartości normalnej, ponieważ dane przedsiębiorstwo handlowe koordynowałoby także sprzedaż krajową. Pisemna umowa pomiędzy przedsiębiorstwem handlowym a producentem w Indonezji obejmuje jednak wyłącznie

([1]) Sprawa C-171/87, Canon Inc przeciwko Radzie Wspólnot Europejskich, Zb.Orz. [1992] s. I-1237.

▼B

sprzedaż eksportową. Ponadto sprzedaż krajowa jest fakturowana przez przedsiębiorstwo w Indonezji. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(36) W odniesieniu do dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego za właściwe uznaje się zastosowanie rozsądnej marży zysku niezależnej od rzeczywistego zysku wynikającego z cen transferowych, tak, aby uniknąć wszelkich zafałszowań, które mogą powstać na skutek cen transferowych. Dlatego rzeczywiste marże zysku przedsiębiorstw handlowych w państwie trzecim, które zostały użyte na etapie środków tymczasowych, zastąpiono zyskiem w wysokości 5 %, który uznaje się za rozsądny zysk w przypadku działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwa handlowe w sektorze chemicznym, podobnie jak wcześniej w innych przypadkach ([1]).

(37) Inne przedsiębiorstwo z Indonezji twierdziło, że Komisja dwa razy odliczyła koszty prowizji za sprzedaż za pośrednictwem powiązanego importera w Unii. Przedsiębiorstwo utrzymywało, że przy konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego dokonano dostosowania zarówno ze względu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanego importera, jak i ze względu na koszty prowizji jako bezpośrednich kosztów sprzedaży. Jako że koszty prowizji są już uwzględnione w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych, doszło do podwójnego odliczenia kosztów prowizji. Ten zarzut uznano za uzasadniony i wprowadzono odpowiednie poprawki do obliczeń.

(38) Jedno przedsiębiorstwo podtrzymało swój wniosek o dostosowanie z tytułu różnic dotyczących właściwości fizycznych produktu, z racji tego, że do Unii wywozi ono produkt objęty dochodzeniem zarówno w formie płynnej, jak i stałej, podczas gdy na rynku krajowym sprzedaje go tylko w formie stałej, a ceny za formę płynną produktu objętego dochodzeniem są niższe od cen za jego formę stałą (zob. motyw 39 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Na poparcie tego wniosku przedsiębiorstwo przedłożyło kopię dwóch faktur sprzedaży na inne rynki eksportowe. Tych dowodów nie dało się jednak zweryfikować na tak późnym etapie postępowania, nie było też możliwe sprawdzenie, czy wykazana różnica miała zastosowanie do wszystkich przypadków, w których zaistniały opisane wyżej różnice właściwości fizycznych produktu. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(39) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jeden eksporter z Indonezji wystąpił z twierdzeniem, że stopa procentowa użyta w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych do obliczenia kosztów kredytu jego powiązanego importera w Unii była nieproporcjonalna, i zaproponował wykorzystanie stopy procentowej opartej na danych opublikowanych w odniesieniu do OD przez Deutsche Bundesbank. Jako że stopa procentowa użyta do obliczenia kosztów kredytu dla wymienionego przedsiębiorstwa w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych była oparta na informacjach przedłożonych przez inne strony, a zatem odzwierciedlała ich specyficzną sytuację finansową, która niekoniecznie musi się odnosić do powiązanego importera, o którym mowa, wniosek ten przyjęto i wprowadzono odpowiednie poprawki do obliczeń.

([1]) Na przykład w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 862/2005 z 7 czerwca 2005 r. nakładającym tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz granulowanej żywicy politetrafluoroetylenowej (PTFE) pochodzącej z Rosji oraz z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 144 z 8.6.2005, s. 11) oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 390/2007 z dnia 11 kwietnia 2007 r. nakładającym tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz nadtlenosiarczanów (nadsiarczanów) pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 97 z 12.4.2007, s. 6).

▼B

(40) Wobec braku innych uwag dotyczących porównania niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 37 do 40 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych – z uwzględnieniem poprawek wyjaśnionych w motywach 36, 37 i 39 niniejszego rozporządzenia.

2.4. *Margines dumpingu*

(41) Wobec braku innych uwag dotyczących obliczenia marginesu dumpingu treść motywów 41 i 42 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzona.

(42) Ostatecznie ustalona wielkość dumpingu wyrażona jako wartość procentowa ceny netto CIF na granicy Unii przed ocleniem kształtuje się następująco:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
P.T. Ecogreen Oleochemicals	7,3 %
P.T. Musim Mas	5,4 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

3. **Malezja**

3.1. *Wartość normalna*

(43) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jeden z producentów eksportujących z Malezji wystąpił z twierdzeniem, że podczas oceny zwykłego obrotu handlowego (zob. motyw 46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) nie należało opierać badania rentowności na średniej ważonej rocznych kosztów produkcji, lecz, biorąc pod uwagę dzienne wahania cen głównych surowców, należało wykorzystać indywidualne koszty każdej transakcji krajowej. W odniesieniu do tego zarzutu należy podkreślić, że Komisja konsekwentnie stosuje praktykę wykorzystywania średniej ważonej kosztów produkcji jako punktu odniesienia w badaniu rentowności. Ten format został także użyty przez przedsiębiorstwo w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i posłużył on również za podstawę dla wizyty weryfikacyjnej na miejscu, podczas której dokonano uzgodnienia danych zgłoszonych przez przedsiębiorstwo z księgami rachunkowymi przedsiębiorstwa. Wniosek o zastosowanie kosztów produkcji opartych na transakcjach, co stanowiłoby znaczące odejście od zwykłej praktyki Komisji, wysunięto po raz pierwszy w uwagach przedsiębiorstwa do dokumentu ujawniającego tymczasowe ustalenia i powiązanych danych liczbowych, a zatem nie można go było zweryfikować na miejscu. Należy także zaznaczyć, że zestawienia indywidualnych kosztów transakcji przedłożone przez przedsiębiorstwo na poparcie wniosku są w dużej mierze oparte na szacunkach, a więc nie przedstawiają dokładniejszych i bardziej reprezentatywnych danych dotyczących kosztów niż dane pierwotnie zgłoszone przez przedsiębiorstwo i zweryfikowane na miejscu. Na koniec należy zwrócić uwagę, że struktura nowego zestawienia kosztów nie pozwala na uzgodnienie danych z tą częścią sprawozdań z zarządzania, która została zweryfikowana na miejscu. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(44) Eksporter z Malezji, który nie prowadzi sprzedaży krajowej (zob. motyw 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), wystąpił z twierdzeniem, że kwoty kosztów sprzedaży, kosztów

▼B

ogólnych i administracyjnych i zysków użyte do obliczenia wartości normalnej nie powinny się opierać na średniej ważonej rzeczywistych kwot ustalonych dla pozostałych dwóch producentów eksportujących sprzedających produkt podobny na rynku w Malezji. Przedsiębiorstwo twierdziło, że dane te nie są reprezentatywne, jako że stosuje ono inne metody produkcji wykorzystujące inne surowce podstawowe. W odniesieniu do tego zarzutu należy przypomnieć, że do obliczenia wartości normalnej zastosowano własne koszty produkcji tego przedsiębiorstwa. Tylko kwoty dotyczące kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych zostały oparte na danych otrzymanych od pozostałych dwóch producentów eksportujących z Malezji. Jeśli chodzi o kwotę zysku, została ona określona zgodnie z wyjaśnieniem w motywie 45 niniejszego rozporządzenia. Po drugie, przedsiębiorstwo nie wyjaśniło rzekomego wpływu stosowanej metody produkcji na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne. Ponadto należy zaznaczyć, że tylko ograniczona część produkcji przedsiębiorstwa opiera się na rzekomo odmiennej metodzie produkcji, natomiast znacząca część produkcji jest wytwarzana w takim samym procesie produkcji i z wykorzystaniem tych samych podstawowych surowców, jak w przypadku pozostałych dwóch producentów z Malezji. Z tego względu stwierdza się, że przedsiębiorstwo nie udowodniło, iż zastosowane dane nie były reprezentatywne, więc jego wniosek w tej sprawie zostaje odrzucony.

(45) Ten sam eksporter z Malezji twierdził ponadto że gdyby jednak Komisja miała użyć danych pochodzących od dwóch pozostałych eksporterów w celu ustalenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, dane te powinny być oparte na średniej ważonej danych liczbowych dotyczących wszystkich krajowych transakcji tych producentów eksportujących, a nie tylko transakcji z zyskiem. Ten wniosek został zasadniczo przyjęty. W odniesieniu do kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych potwierdza się zatem, że do skonstruowania wartości normalnej wykorzystano średnie koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne dla wszystkich transakcji krajowych dwóch producentów eksportujących z Malezji. Dane liczbowe użyte do tych obliczeń zostały zweryfikowane podczas wizyt weryfikacyjnych we właściwych przedsiębiorstwach w Malezji. Jeśli chodzi o ustalenie zysku, należy zaznaczyć, że nie było możliwe określenie kwoty zysku na podstawie kwot poniesionych i zrealizowanych przez pozostałych dwóch producentów eksportujących. Takie obliczenia istotnie dają w wyniku kwotę ogólnych strat. Na tej podstawie nie dało się więc ustalić danych dotyczących zysku. W tym względzie wniosek eksportera z Malezji, że kwota ujemna może być użyta jako kwota zysku do skonstruowania wartości normalnej, zostaje odrzucony. W rzeczywistości koncepcja zysku siłą rzeczy implikuje istnienie kwoty dodatniej. Rozważano także, czy kwota zysku może być ustalona na podstawie sprzedaży z zyskiem producenta eksportującego w Malezji, ale to podejście odrzucono, gdyż byłoby ono sprzeczne z ustaleniami WTO w przypadku przywozu bawełnianej bielizny pościelowej z Indii ([1]). Dlatego, zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, obliczenie zysku musi się opierać na innej racjonalnej metodzie. W sytuacji braku innych dostępnych danych długoterminowa komercyjna stopa procentowa w Malezji została uznana za najwłaściwszą podstawę do określenia zysku. Ta metoda została uznana za konserwatywną, racjonalną i najwłaściwszą w rozumieniu art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Należy zaznaczyć, że ustalony w ten sposób margines

([1]) WT/DS141/AB/R, przyjęte dnia 12 marca 2001 r.

▼B

zysku nie przekracza zysku uzyskiwanego przez innych producentów eksportujących ze sprzedaży produktu tej samej kategorii ogólnej na krajowym rynku w państwie pochodzenia.

(46) Wobec braku innych uwag dotyczących określenia wartości normalnej niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 44 do 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z wyjątkiem zmiany, o której mowa w motywie 45 niniejszego rozporządzenia.

3.2. *Cena eksportowa*

(47) W odniesieniu do sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych importerów znajdujących się w Unii, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwaj eksporterzy z Malezji stwierdzili, że marża zysku wykorzystana do skonstruowania ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego była niewłaściwa. Jeden z producentów na poparcie swojej argumentacji przedstawił dane dotyczące zysków w OD niektórych niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych w Europie. W tym względzie należy zaznaczyć, że dane te nie mogą zostać uznane za reprezentatywne, ponieważ przedsiębiorstwa handlowe przedstawiły dane dotyczące handlu szeroką gamą produktów chemicznych, a w jednym przypadku przedsiębiorstwo handlowe było zarazem producentem. Dlatego nie przyjmuje się ich za wiarygodny punkt odniesienia. Drugie przedsiębiorstwo twierdziło, że jego powiązany importer w Unii nie powinien być traktowany jako dystrybutor, lecz jako powiązany pośrednik, a zatem dostosowanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych i zysku przy konstruowaniu ceny eksportowej nie powinno przekroczyć odsetka prowizji zwykle przyznawanej niezależnym pośrednikom prowadzącym handel w tym sektorze. Przedsiębiorstwo przedstawiło swoje umowy z niezależnymi pośrednikami jako punkt odniesienia. Ten argument rozwinięto po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, twierdząc, że w przypadku elektrod wolframowych ([1]) zysk importera powiązanego został uznany za wiarygodny i zaakceptowany do celów skonstruowania ceny eksportowej. W odpowiedzi na ten wniosek należy zaznaczyć, że art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje różnego traktowania powiązanych importerów rzekomo działających jako dystrybutorzy i importerów rzekomo działających jako pośrednicy.

W art. 2 ust. 9 zawarto wymóg dostosowania z tytułu wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą oraz z tytułu nagromadzonych zysków. Ponadto należy zauważyć, że dochodzenie wykazało, iż powiązane przedsiębiorstwo znajduje się w Unii. Zajmuje się ono, między innymi, zamówieniami od klientów i fakturowaniem produktu objętego postępowaniem produkowanego przez jego powiązanego eksportera, a także odpowiada za organizację odprawy celnej w Unii. Fakt, że pewne działania są przeprowadzane przez powiązanego eksportera przed przywozem, nie oznacza, że cena eksportowa nie może być zrekonstruowana na podstawie ceny odsprzedaży pierwszemu

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2007 z dnia 9 marca 2007 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów elektrod wolframowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 72 z 13.3.2007, s. 1).

▼B

niezależnemu klientowi z uwzględnieniem koniecznych dostosowań zgodnie z art. 2 ust. 9. Różnice funkcji, na które zwraca uwagę przedsiębiorstwo, w porównaniu z innymi powiązanymi importerami są zwykle odzwierciedlone w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych, w przypadku których Komisja korzystała z rzeczywistych danych przedsiębiorstwa. W związku z tym powyższy wniosek nie może zostać przyjęty. Należy ponadto zaznaczyć, że we wspomnianym powyżej przypadku elektrod wolframowych importer powiązany był dalej zaangażowany w produkt przetworzony produkowany przez powiązaną grupę i prowadził także inną działalność, nie tylko przedsiębiorstwa handlowego. Dlatego w tak złożonej strukturze uznano, że zysk niepowiązanych importerów nie był dostatecznie reprezentatywny. Sytuacja we wspomnianym przypadku nie jest porównywalna z sytuacją powiązanego importera w Malezji, który wykonuje jedynie funkcje handlowe. Niemniej jednak z uwagi na argumenty wyjaśnione w motywie 29, marża zysku, o której mowa, zostaje dostosowana do poziomu 5 %. Wobec braku innych uwag dotyczących określenia ceny eksportowej niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 52 do 54 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z wyjątkiem zmiany, o której mowa powyżej.

3.3. *Porównanie*

(48) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jeden eksporter z Malezji podtrzymał swoje twierdzenie (zob. także motyw 57 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), że jego powiązany importer w Unii jest w rzeczywistości działem eksportu producenta i w przypadku dokonania pełnych dostosowań z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, zastosowane zostałyby nadmierne odliczenia przy ustalaniu ceny *ex-works*. Przedsiębiorstwo twierdziło, że ewentualnie podobne dostosowanie powinno zostać dokonane przy obliczeniu wartości normalnej. To twierdzenie powtórzono ponownie we wniosku złożonym po ujawnieniu ostatecznych ustaleń. Nie przedstawiono jednak nowych argumentów, które doprowadziłyby do zmiany ustaleń w tej sprawie. W szczególności przypomina się, że powiązane przedsiębiorstwo wystawiało faktury klientom unijnym i pobierało od nich opłaty. Ponadto należy odnotować, że sprzedaż realizowana przez powiązane przedsiębiorstwo zawierała marżę zysku. Również z rachunków finansowych powiązanego przedsiębiorstwa wynikało, że ponosiło ono zwykłe koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne między przywozem a odsprzedażą. W związku z tym powiązane przedsiębiorstwo rzeczywiście wykonuje czynności typowe dla importera. Należy wreszcie zaznaczyć, że producent z Malezji prowadził także bezpośrednią sprzedaż niezależnym klientom w Unii i innych państwach. W tej ostatniej kwestii przedsiębiorstwo powołało się na orzeczenie w sprawie Interpipe, używając argumentów podobnych do tych wysuwanych przez producentów eksportujących z Indonezji. Z powodów wyjaśnionych już w motywie 33 niniejszego rozporządzenia okoliczności tej sprawy są inne od okoliczności omawianych w orzeczeniu w sprawie Interpipe. Ponadto argument eksportera z Malezji, że niezależna sprzedaż prowadzona przez przedsiębiorstwo była negocjowana przez jego powiązanego importera w Unii występującego w roli działu sprzedaży eksportowej przedsiębiorstwa malezyjskiego, stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami przedstawionymi podczas wizyty weryfikacyjnej, kiedy podkreślano w tym kontekście raczej kluczową rolę przedsiębiorstwa macierzystego w Japonii. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że dostosowania ze względu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk powinny zostać utrzymane i żadne podobne dostosowania ze względu na obliczenia wartości normalnej nie są uzasadnione.

▼B

(49) To samo przedsiębiorstwo twierdziło także, że odliczenie niektórych kosztów sprzedaży jego importera powiązanego zostało dokonane podwójnie przy rekonstruowaniu ceny eksportowej. Obliczenia sprawdzono i stwierdzono, że powyższy zarzut jest uzasadniony, w związku z czym wprowadzono odpowiednie poprawki.

(50) Jeden z eksporterów z Malezji twierdził, że porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej należy przeprowadzać nie na podstawie typu produktu identyfikowanego za pomocą numeru kontrolnego produktu (PCN), lecz na podstawie własnych kodów produktu przedsiębiorstw. Według tego przedsiębiorstwa PCN stosowane podczas dochodzenia nie oddawały dostatecznie szczegółowo specyfiki procesu produkcji i różnic w kosztach i cenach. Na poparcie tego twierdzenia przedsiębiorstwo powołało się na niektóre swoje produkty, które były wytwarzane z wykorzystaniem różnych procesów produkcji i różnych surowców podstawowych, co skutkowało wyższymi jednostkowymi kosztami produkcji. Należy zaznaczyć, że argument ten nie był wysuwany ani podczas tymczasowego etapu dochodzenia, ani podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu. Ponadto wykorzystanie do obliczeń własnych kodów produktu przedsiębiorstwa nie rozwiązałoby problemu różnych metod produkcji, ponieważ te same kody produktu przedsiębiorstwa były używane do oznaczania produktów wytwarzanych z wykorzystaniem innych procesów produkcji. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(51) Wobec braku uwag dotyczących porównania niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia zawarte w motywach od 55 do 58 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z wyjątkiem zmiany, o której mowa w motywie 49 niniejszego rozporządzenia.

3.4. *Margines dumpingu*

(52) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producent z Malezji, który nie dokonywał wywozu do Unii, zgłosił uwagę w sprawie motywu 60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, twierdząc, że w Malezji istnieją inni producenci produktu objętego postępowaniem. W tym względzie należy zaznaczyć, że obecność dodatkowego producenta w Malezji, który nie jest eksporterem do Unii, nie zmienia ustaleń dotyczących poziomu współpracy w Malezji, ponieważ nie przedstawiono dowodów na to, że przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem nie odpowiadały za całość wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w OD. Ten sam producent z Malezji skrytykował ponadto fakt, że tacy producenci jak on, którzy nie prowadzili wywozu do Unii podczas OD, będą podlegali stawce cła rezydualnego. W tym względzie należy zaznaczyć, że przedsiębiorstwa, które nie prowadziły wywozu do Unii podczas OD nie mogą mieć przyznanej indywidualnej stawki cła. Niemniej jednak, jak tylko zaczną one dokonywać wywozu bądź podejmą nieodwołalne zobowiązanie o sprzedaży do Unii, będą mogły wystąpić o przegląd przedsiębiorstwa wchodzącego na rynek zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, którego efektem może być indywidualny margines cła, jeśli warunki określone w wymienionym artykule zostaną spełnione.

(53) Jeden z producentów w Malezji twierdził, że wartość CIF służąca za podstawę obliczenia odsetka marginesu dumpingu nie powinna się opierać na cenie podanej władzom celnym, ale powinna zostać wyliczona z ceny odsprzedaży, netto, tj. po odliczeniu wszystkich kosztów po przywozie w Unii. Jako że cena CIF była stosowana jako podstawa deklarowanej wartości celnej na granicy Unii, a nie wydaje się, żeby była zgłoszona niezgodnie z prawdą, ta sama cena powinna być stosowana jako podstawa do

▼B

obliczenia odsetka marginesu dumpingu. Przedsiębiorstwo twierdziło, że istnieje różnica w czasie między powiązanymi dostawami z Malezji a odprawą celną w celu odsprzedaży w Unii. Nawet jeśli faktury do odprawy celnej są wydawane na późniejszym etapie, z cenami wynikającymi z metody oceny wartości zapasów FIFO, podstawą obliczenia wartości celnej jest i tak cena transferowa, a nie cena odsprzedaży. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(54) Wobec braku innych uwag dotyczących obliczenia marginesu dumpingu treść motywów 59 i 60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzona.

(55) Ostatecznie ustalona wielkość dumpingu wyrażona jako wartość procentowa ceny netto CIF na granicy Unii przed ocleniem kształtuje się następująco:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
KL-Kepong Oleomas Sdn. Bhd.	3,3 %
Emery Oleochemicals (M) Sdn. Bhd.	5,3 %
Fatty Chemicals Malaysia Sdn. Bhd.	5,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	5,7 %

D. **SZKODA**

1. **Uwagi wstępne**

(56) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych okazało się, że z powodu błędu pisarskiego konieczne było wprowadzenie niewielkich poprawek w danych liczbowych dotyczących konsumpcji. To doprowadziło do drobnych zmian w wielkości sprzedaży i udziału w rynku przemysłu unijnego i państw, których dotyczy postępowanie. Poprawki te nie mają jednak znaczącego wpływu na tendencje oraz ustalenia poczynione w odniesieniu do konsumpcji, wielkości sprzedaży, udziału w rynku przemysłu unijnego i udziału w rynku unijnym państw, których dotyczy postępowanie, w okresie badanym.

2. **Produkcja unijna i przemysł unijny**

(57) Jak wspomniano w motywie 62 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stwierdzono, że produkt podobny był produkowany przez dwóch skarżących oraz przez drobnych producentów w Unii. Jak wspomniano w motywach 11 i 12 niniejszego rozporządzenia, producenci produkujący alkohole tłuszczowe i ich mieszanki zawierające izomery rozgałęzione zostali wyłączeni z definicji unijnej produkcji alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek. Pomimo faktu, o którym mowa w motywie 58 niniejszego rozporządzenia, niniejszym potwierdza się definicję przemysłu unijnego określoną w motywach 62 i 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(58) Jeden z dwóch skarżących został przejęty przez przedsiębiorstwo, które uczestniczy w obecnym postępowaniu jako użytkownik. Wspomniany skarżący zajął neutralne stanowisko po publikacji rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(59) Z tego względu niektóre strony podały w wątpliwość poziom poparcia dla dochodzenia, twierdząc, że poparcie dla dochodzenia musi być utrzymywane przez cały okres jego trwania.

▼B

(60) Analiza tego wniosku wykazała, że pozostały skarżący reprezentuje ponad 40 % całkowitej produkcji unijnej, a więc ponad 25 % całkowitej produkcji unijnej oraz 100 % unijnych producentów alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek wyrażających poparcie lub sprzeciw wobec skargi. Wymóg 25 % i 50 % zawarty w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego został więc spełniony i poparcie może być potwierdzone.

(61) Niektóre strony twierdziły, że ponieważ obaj skarżący dokonywali przywozu produktu objętego postępowaniem w OD, nie powinno się ich zaliczać do przemysłu unijnego. Zweryfikowano jednak, że odsetek produktu przywożonego przez te przedsiębiorstwa z państw, których dotyczy postępowanie, nie był znaczący w porównaniu z ich produkcją produktu podobnego. Ponadto przywóz ten miał przeważnie charakter tymczasowy. Można zatem potwierdzić, że podstawową działalnością tych przedsiębiorstw jest produkcja i sprzedaż produktu podobnego. W związku z tym motywy od 62 do 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3. **Konsumpcja w Unii**

(62) Ze względu na brak uwag dotyczących konsumpcji w Unii niniejszym potwierdza się motywy od 64 do 66 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4. **Przywóz do Unii z państw, których dotyczy postępowanie, oraz podcięcie cenowe**

4.1. *Kumulacja*

(63) Niektóre strony wyraziły sprzeciw wobec faktu, że w odniesieniu do trzech państw, których dotyczy postępowanie, dokonano oceny łącznej w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. W opinii tych stron warunki oceny łącznej określone w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione. W szczególności strony argumentowały, że ujemne podcięcie cenowe stwierdzone w przypadku jednego z państw wykluczało ocenę łączną. Ponadto strony te zwróciły uwagę, że tendencje w wielkości sprzedaży trzech państw eksportujących różniły się w okresie badanym, a dostęp do surowców i surowce wykorzystywane w trzech państwach eksportujących także były różne. Wreszcie wspomniano, że sprzedaż eksportowa z jednego z państw, których dotyczy postępowanie, odbywała się za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych. W ich opinii państwa, których dotyczy postępowanie, różniły się pod względem warunków konkurencji na rynku unijnym. Artykuł 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego stanowi, że jeżeli przedmiotem postępowania antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny jedynie, pod warunkiem że: a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom *de minimis* zdefiniowany w art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a unijnym produktem podobnym.

a) Jak wyjaśniono w pkt 4.3.2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wielkość przywozu po cenach dumpingowych

▼B

z każdego z państw, których dotyczy postępowanie, nie była nieznaczna, a obecność przywozu po cenach dumpingowych pozostawała istotna w okresie badanym.

b) Stwierdzono, że warunki konkurencji oraz ceny w państwach, których dotyczy postępowanie, były podobne w odniesieniu do produktów przywożonych i produktu podobnego, w szczególności podczas OD. Jak wyjaśniono w motywie 127 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, poziomy usuwające szkodę określone dla państw, których dotyczy postępowanie, były znacznie wyższe od poziomu *de minimis* wynoszącego 2 %. Podcięcie cenowe nie odzwierciedla zatem dokładnie sytuacji, która miałaby miejsce na rynku o skutecznej konkurencji cenowej. Ponadto przeanalizowano kanały sprzedaży i tendencje cenowe dla każdego z państw, których dotyczy postępowanie, i stwierdzono, że były one podobne, co przedstawiono w poniższej tabeli. Ceny importowe państw, których dotyczy postępowanie, charakteryzowała tendencja spadkowa; ceny te były szczególnie niskie podczas OD w porównaniu ze średnimi cenami przemysłu unijnego.

Przywóz na podstawie danych Eurostatu (dostosowany, tak, aby dotyczył tylko produktu objętego postępowaniem)	2007	2008	2009	OD
Średnia cena w EUR/tonę, Malezja	911	944	799	857
Indeks: 2007 = 100	100	104	88	94
Roczny Δ %		3,6	–15,4	7,3
Średnia cena w EUR/tonę, Indonezja	996	1 169	899	912
Indeks: 2007 = 100	100	117	90	92
Roczny Δ %		17,3	–23,1	1,4
Średnia cena w EUR/tonę, Indie	997	1 141	897	915
Indeks: 2007 = 100	100	114	90	92
Roczny Δ %		14,4	–21,4	2,1

(64) W związku z tym motywy od 67 do 70 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

4.2. *Wielkość, cena i udział w rynku przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie*

(65) Wobec braku uwag dotyczących wielkości, ceny oraz udziału w rynku przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, motywy od 71 do 73 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

4.3. *Podcięcie cenowe*

(66) Strony twierdziły, że alkohole tłuszczowe i ich mieszanki różnią się pod względem cen surowców w zależności od tego, czy są produkowane z olejów i tłuszczów naturalnych czy też ze źródeł syntetycznych, takich jak olej surowy lub mineralny. Dlatego należało wprowadzić dodatkowe kryterium w postaci numeru kontrolnego produktu (PCN), aby uwzględnić różnice w kosztach produkcji wynikające z różnych procesów produkcji. PCN są jednak ustalane na podstawie indywidualnych właściwości każdej podkategorii artykułów zawierających się w definicji produktu objętego postępowaniem, a nie na podstawie ceny każdego

▼B

z tych artykułów. Ponadto stwierdzono, że nie ma zasadniczych różnic pod względem podstawowych właściwości pomiędzy alkoholami tłuszczowymi i ich mieszankami produkowanymi z olejów i tłuszczów naturalnych a alkoholami tłuszczowymi i ich mieszankami produkowanymi z oleju surowego lub mineralnego, a różnice w kosztach produkcji nie są tak znaczące, aby uzasadniały zróżnicowanie PCN. Z tego względu wniosek zostaje odrzucony.

(67) Niektóre strony twierdziły, że dane liczbowe użyte do zilustrowania kosztów po przywozie, które stanowią około 3 % ceny przywozu, użyte do określenia poziomu podcięcia cenowego przez państwa, których dotyczy postępowanie, były niejasne i wydawały się nieodpowiednie w tym przypadku. Z informacji zweryfikowanych podczas dochodzenia wynika jednak, że strony dokonujące przywozu, czyli importerzy i użytkownicy, musieli wydać taką kwotę na koszty po przywozie, aby wprowadzić produkt objęty postępowaniem do swobodnego obrotu na rynku unijnym. Strony nie przedstawiły ponadto żadnych dowodów świadczących o tym, że koszty po przywozie nie były w tym przypadku poprawnie ustalone. Dlatego zarzut ten odrzucono. Metodologia użyta do obliczenia podcięcia cenowego, wyjaśniona w motywach 74 i 75 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zostaje niniejszym potwierdzona.

5. **Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego**

5.1. *Uwagi wstępne*

(68) Pomimo zmian własności, o których mowa w motywie 58, uznano, że dane przedstawione przez skarżącego, który się wycofał, i zweryfikowane na miejscu, nie powinny być automatycznie wykluczone z analizy szkody, ponieważ jego produkcja pozostaje częścią produkcji unijnej.

(69) Niektóre strony argumentowały, że część danych przedstawionych przez przemysł unijny, w szczególności dane dotyczące zakupów produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Indii, Malezji i Indonezji, powinny być wykluczone z analizy szkody i z obliczenia marginesu szkody, ponieważ rzekoma szkoda związana z tymi zakupami byłaby wyrządzona przez samych zainteresowanych. Jak podano w motywie 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zakupy te były jednak głównie spowodowane czasowym zamknięciem jednego z zakładów produkcyjnych jednego producenta. Ponadto zakupy te nie były znaczące w porównaniu z całkowitą produkcją skarżących. Nie było zatem istotnych powodów do wykluczenia zakupów dokonanych przez wspomnianych producentów z analizy szkody bądź z obliczenia poziomu usuwającego szkodę.

(70) Wobec tego tymczasowe uwagi zawarte w motywie 76 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5.2. *Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych, sprzedaż i udział w rynku*

(71) Wobec braku uwag dotyczących produkcji przemysłu unijnego, jego mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych, sprzedaży i udziału w rynku niniejszym potwierdza się motywy od 77 do 81 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

▼B

5.3. *Średnie ceny jednostkowe przemysłu unijnego*

(72) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych okazało się, że z powodu błędu pisarskiego konieczne było wprowadzenie poprawek do średnich cen jednostkowych przemysłu unijnego. W poniższej tabeli przedstawiono zmienione tendencje cen jednostkowych przemysłu unijnego w okresie badanym.

Cena jednostkowa, sprzedaż niepowiązanym klientom w Unii	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	123	102	96
Roczny Δ %		22,6 %	–16,9 %	–5,3 %

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

(73) Wbrew zapisowi w motywie 84 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ceny przemysłu unijnego spadły o 4 % w okresie badanym. Spadek ten był znaczący od 2008 do 2009 r., przy dalszym spadku w OD. W tym okresie ceny sprzedaży zmniejszyły się o 22 %. Powyższa zmiana nie ma wpływu na wnioski dotyczące sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego, dlatego wobec braku uwag dotyczących średnich cen jednostkowych przemysłu unijnego motywy 82 i 83 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5.4. *Zapasy, zatrudnienie, wynagrodzenia i wydajność, rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji oraz zdolność do pozyskiwania kapitału, wzrost, wielkość rzeczywistego marginesu dumpingu*

(74) Niektóre strony twierdziły, że to niemożliwe, aby przemysł unijny poniósł szkodę, ponieważ przedsiębiorstwa stanowiące część przemysłu unijnego są zintegrowane pionowo i dokonywały przywozu produktu objętego postępowaniem z państw trzecich. Mogły zatem wykorzystywać przywożony produkt w swojej dalszej działalności przetwórczej i sprzedawać wytwory swojej produkcji, która nie jest dochodowa.

(75) Należy zaznaczyć, że w niektórych dochodzeniach antydumpingowych producenci, tacy jak producenci stali i producenci produktów chemicznych, objęci w tych przypadkach definicją przemysłu unijnego, prowadzą działalność przetwórczą i część ich produkcji produktu objętego postępowaniem jest przeznaczona na użytek własny. W takiej sytuacji jednak możliwe wystąpienie istotnej szkody dla przemysłu unijnego jest badane wyłącznie w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu objętego postępowaniem. W obecnym przypadku istotną szkodę stwierdzono w odniesieniu do działalności gospodarczej dotyczącej produktu objętego postępowaniem, co wyjaśniono w motywach od 77 do 93 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Strony nie przedstawiły żadnych dowodów świadczących o tym, że ustalenia zawarte w wymienionych motywach są niepoprawne, a przemysł unijny nie poniósł istotnej szkody w OD. Z tego powodu zarzut zostaje odrzucony.

(76) Niektóre strony twierdziły, że zamknięcie części mocy produkcyjnych przez skarżących dało zafałszowany obraz rzekomej szkody, jaką ponieśli. Strony te argumentowały, że w Unii byli też inni producenci, którzy przyczyniali się do unijnych mocy produkcyjnych, i że moce produkcyjne przemysłu unijnego zwiększyły się wraz z inwestycjami w nowe moce produkcyjne.

▼B

Taka sytuacja nie świadczy o szkodzie dla przemysłu. Inne strony twierdziły, że ograniczenia w inwestycjach nie oznaczają szkody, lecz przeniesienie produkcji poza Unię.

(77) W wyniku dochodzenia ustalono, w motywie 78 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że moce produkcyjne przemysłu unijnego zwiększyły się o 9 % w 2008 r., a następnie zmniejszyły się o 10 % w OD. Było to wynikiem decyzji podjętych, aby stawić czoła konkurencji ze strony państw, których dotyczy postępowanie. Również późniejsze czasowe zaprzestanie produkcji było spowodowane presją ze strony przywozu po cenach dumpingowych. Jeśli chodzi o inwestycje, w motywie 89 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stwierdzono, że inwestycje poczynione przez przemysł unijny w Unii zmniejszyły się o 35 % w okresie badanym. Stanowi to jeden z szeregu czynników dotyczących szkody, który umożliwił stwierdzenie w motywach 92 i 93 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę podczas OD.

(78) Wobec braku innych uwag dotyczących zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń i wydajności, rentowności, przepływów pieniężnych, inwestycji, zwrotu z inwestycji oraz zdolności do pozyskiwania kapitału, wzrostu i wielkości rzeczywistego marginesu dumpingu niniejszym potwierdza się motywy od 85 do 91 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.5. *Rozwój sytuacji po OD*

(79) Niektóre strony twierdziły, że nie było dowodów świadczących o istotnej szkodzie dla przemysłu unijnego i z faktu, że jeden z dwóch pierwotnych skarżących wycofał swoje poparcie dla dochodzenia, wynika, że nie poniósł on szkody. Argumentowano także, że wskaźniki szkody w odniesieniu do drugiego skarżącego nie wskazywały na istnienie szkody.

(80) Należy zaznaczyć, że wspomniane przedsiębiorstwo nie wyraziło sprzeciwu wobec dochodzenia, a jedynie zajęło neutralne stanowisko. Dlatego, jak wyjaśniono w motywie 57, nadal uważano za właściwe uznanie obu producentów unijnych za część przemysłu unijnego.

(81) Wysunięto twierdzenie, że wystąpił istotny wzrost cen w okresie po OD i że zmiany cen w tym okresie będą miały bezpośrednie przełożenie na zyski dla skarżących, którzy sami ogłosili lepsze wyniki w swoich publicznych oświadczeniach za lata 2010–2011.

(82) Niektóre strony utrzymywały, że w okresie po OD doszło do znacznej poprawy sytuacji przemysłu unijnego, i zwracały uwagę, że niektóre przedsiębiorstwa planowały budowę nowych zakładów w Unii. Twierdzono także, że w świetle niedawnego wzrostu cen importowych należy zawiesić środki lub nałożyć je w formie minimalnej ceny importowej.

(83) Wydarzenia mające miejsce po OD zwykle nie są brane pod uwagę w dochodzeniu antydumpingowym. Ponadto nie przedstawiono dowodów świadczących o tym, że wspomniane wydarzenia w okresie po OD są znaczące, bezdyskusyjne i trwałe. W odniesieniu do jakiegokolwiek zawieszenia środków ostatecznych, należałoby je rozpatrywać w świetle rozwoju sytuacji po OD, która miałaby charakter trwały.

▼B

(84) Co do nałożenia minimalnej ceny importowej, jak wyjaśniono w motywach od 123 do 126, uważa się, że okoliczności nie uzasadniają takiej decyzji. Z tych względów wszystkie powyższe zarzuty zostają odrzucone.

6. **Wnioski dotyczące szkody**

(85) W dochodzeniu potwierdzono, że większość wskaźników szkody odnoszących się do przemysłu unijnego wykazywała tendencję spadkową podczas okresu badanego. Na podstawie powyższego zawarty w motywach 92 i 93 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wniosek, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę podczas OD, zostaje niniejszym potwierdzony.

E. **ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY**

1. **Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych**

(86) Jedna ze stron zwróciła uwagę, że analiza zawarta w motywie 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jest błędna, ponieważ wydaje się wiązać ogólny i stały spadek konsumpcji ze wzrostem przywozu, podczas gdy w opinii tej strony przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, zmieniał się zgodnie z konsumpcją.

(87) Należy wyjaśnić, że zgodnie z zapisem w motywach od 64 do 66 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych konsumpcja ogółem zwiększyła się o 2 % podczas okresu badanego. Nie zmienia to jednak faktu, że w okresie badanym wystąpił znaczący ogólny wzrost wielkości i udziału w rynku taniego przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie (zob. motyw 96 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), podczas gdy wielkość rynku prawie się nie zmieniła, a przemysł unijny stracił znaczący udział w rynku, zwłaszcza między 2009 r. a OD.

(88) Niektóre strony argumentowały, że tendencje w przywozie z państw, których dotyczy postępowanie, w szczególności wielkość sprzedaży, wartość sprzedaży i rentowność, nie są związane z pogorszeniem się sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego. Strony te twierdziły, że przemysł unijny odnotował poprawę rentowności, kiedy przywóz zwiększył się w 2008 r., a następnie znaczący spadek rentowności, kiedy przywóz pozostawał na stabilnym poziomie.

(89) W przeciwieństwie do powyższych stwierdzeń dochodzenie wykazało ogólną korelację pomiędzy tanim przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny podczas całego okresu badanego (zob. motywy od 95 do 98 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). W dochodzeniu wykazano także, że przemysł unijny nie był w stanie odzyskać dobrej kondycji podczas okresu badanego z powodu rosnącej obecności taniego przywozu po cenach dumpingowych na rynku unijnym. W związku z tym wniosek ten należy odrzucić.

(90) Wysuwano również twierdzenia, że różnice tendencji w przywozie występowały w zależności od typu alkoholu produkowanego przez niektórych producentów eksportujących i z tego względu należałoby przeprowadzić odrębną analizę szkody w odniesieniu do tych alkoholi. Różne typy alkoholi, które włączono w zakres produktu, charakteryzują się jednak takimi samymi właściwościami podstawowymi. W dochodzeniu nie wykazano żadnej istotnej różnicy między alkoholami tłuszczowymi i ich mieszankami wytwarzanymi z różnych surowców. Dlatego nie ma powodu, aby w tym przypadku ustanawiać odrębną analizę tendencji w zależności od typu alkoholu.

▼B

(91) Argumentowano też, że szkody nie należy przypisywać Indiom, ponieważ przywóz z tego państwa nie zwiększył się w okresie badanym, w szczególności, jeśli nie uwzględni się zakupów dokonywanych przez skarżących. W dochodzeniu stwierdzono jednak, że przywóz z Indii na rynek Unii był dokonywany po cenach dumpingowych, a margines szkody znacznie przekraczał poziom *de minimis* 2 %. Ponadto, jak wyjaśniono w motywach od 63 do 65, spełniono warunki oceny łącznej dla państw, których dotyczy postępowanie. W związku z tym wniosek ten należy odrzucić.

(92) Twierdzono także, że szkody nie można było przypisywać przedsiębiorstwom, których indywidualny margines podcięcia cenowego był ujemny, bądź – z tego samego powodu – przywozowi z Indonezji jako całości.

(93) Jak wyjaśniono w motywach od 63 do 65, spełniono warunki oceny łącznej dla przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. Z tego względu wpływ taniego przywozu po cenach dumpingowych pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, na przemysł unijny był oceniany łącznie do celów analizy szkody i przyczyny szkody. Ponadto brak podcięcia cenowego nie wyklucza istnienia istotnej szkody dla przemysłu unijnego. W rzeczywistości, jak wyjaśniono w motywach od 124 do 127 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stwierdzono, że ceny stosowane przez przemysł unijny nie wystarczały do pokrycia wszystkich kosztów produkcji i do osiągnięcia rozsądnej marży zysku, którą można byłoby osiągnąć w okresie badanym w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych. Z tego względu wniosek zostaje odrzucony.

(94) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych motywy od 95 do 98 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. **Wpływ innych czynników**

(95) Niektóre strony przekonywały, że za prawdziwą przyczynę szkody poniesionej przez przemysł unijny należałoby uznać kryzys finansowy, jako że największe straty dla przemysłu wystąpiły w okresie, kiedy przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, ustabilizował się. Wspomniano także, że zmniejszenie zysków dla przemysłu unijnego było podobne, jak w przypadku innych przedsiębiorstw działających w sektorze chemicznym.

(96) Kryzys miał wpływ na wyniki przemysłu unijnego. Zmiany czynników szkody, takich jak wykorzystanie mocy produkcyjnych i wielkość sprzedaży pokazują, że sytuacja przemysłu unijnego pogorszyła się wraz z kryzysem oraz nieco się poprawiła wraz z poprawą sytuacji na rynku. W dochodzeniu wykazano jednak, że poprawa sytuacji nie pozwoliła przemysłowi unijnemu odzyskać dobrej kondycji i jego sytuacja gospodarcza była daleka od stanu z początku okresu badanego. Ponadto, jak wspomniano w motywie 89, rok 2008 bezpośrednio przed nadejściem kryzysu finansowego był rokiem największego wzrostu przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, oraz najostrzejszego spadku wielkości sprzedaży przemysłu unijnego. Po tym roku przemysł unijny nie odzyskał dobrej kondycji, a przywóz po cenach dumpingowych był stale i znacząco obecny na rynku unijnym. Z tego jasno wynika, że bez względu na inne czynniki, przywóz po cenach dumpingowych w dużym stopniu przyczynił się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł unijny w OD. Z tego względu wniosek zostaje odrzucony.

▼B

(97) Niektóre strony twierdziły także, że prawdziwą przyczyną rzekomej szkody dla przemysłu unijnego były: przywóz z innych państw trzecich, zmniejszenie popytu, wzrost cen surowców oraz brak odpowiedniego dostępu do tych surowców, złe decyzje strategiczne podejmowane przez przemysł unijny, presja ze strony konkurencji na rynku niższego szczebla, zmniejszenie produkcji produktu objętego postępowaniem przeznaczonego na użytek własny, ogólna zmiana warunków na rynku oraz konkurencyjność na rynku unijnym.

(98) Warto zaznaczyć, że powyższe strony nie były w stanie uzasadnić swoich twierdzeń i wykazać, że czynniki inne niż tani przywóz po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, naruszają związek przyczynowy pomiędzy szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem po cenach dumpingowych.

(99) Niektóre strony zarzucały Komisji, że nie dokonała analizy możliwego wpływu sprzedaży rozgałęzionych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek na sprzedaż produktu objętego postępowaniem prowadzoną przez przemysł unijny oraz na sytuację gospodarczą przemysłu unijnego. W dochodzeniu skupiono się na produkcie według definicji zawartej w motywach od 8 do 12, a żadna ze stron nie przedstawiła wiarygodnych danych, które pozwoliłyby ocenić ewentualny negatywny wpływ rozgałęzionych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek na sytuację gospodarczą przemysłu unijnego. Z tego względu wniosek zostaje odrzucony.

(100) Wobec braku uwag w odniesieniu do skutków wynikających z innych czynników motywy od 99 do 106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3. **Wnioski w sprawie związku przyczynowego**

(101) W dochodzeniu nie wykazano istnienia czynników innych niż tani przywóz po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy dochodzenie, które naruszałyby związek przyczynowy pomiędzy istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem po cenach dumpingowych.

(102) Wobec braku uwag dotyczących wniosków w sprawie związku przyczynowego motywy od 107 do 110 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

F. **INTERES UNII**

1. **Przemysł unijny**

(103) Wobec braku uwag dotyczących interesu przemysłu unijnego motywy 112 i 113 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. **Importerzy**

(104) Wobec braku uwag dotyczących interesu importerów motywy 115 i 116 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3. **Użytkownicy**

(105) Przypomina się, że celem oceny możliwego wpływu środków antydumpingowych na użytkowników unijnych w dochodzeniu skupiono się głównie na danych zagregowanych dostarczonych przez pięć dużych przedsiębiorstw użytkowników, którym złożono wizytę na etapie środków tymczasowych.

(106) Na tej podstawie dokonano tymczasowego ustalenia, że udział kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem w ogólnych kosztach produkcji tej grupy przedsiębiorstw był znaczący i wynosił od 10 % do 20 %, w zależności od produktu końcowego. Dostępne dane jednak zmieniono i na podstawie nowych

▼B

obliczeń oraz korekty niektórych danych liczbowych stwierdzono, że zakres ten wynosił od 15 % do 25 %. Analogicznie, średnia marża zysku w działalności gospodarczej dotyczącej produktu objętego postępowaniem została oceniona na około 6 % dla grupy pięciu przedsiębiorstw, którym złożono wizyty; nowe obliczenia wykazały wyższą średnią marżę zysku, wynoszącą około 7,5 %. Wreszcie, skorygowano także średni udział działalności gospodarczej dotyczącej produktu objętego postępowaniem w ogólnej działalności gospodarczej. Udział ten oceniono pierwotnie na 22 %, ale według nowych obliczeń stwierdzono, że wynosił on 25 %.

(107) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych część użytkowników zareagowała i przedstawiła uwagi dotyczące ujawnienia ostatecznych ustaleń. Użytkownicy ci zakwestionowali wybór pięciu przedsiębiorstw użytkowników, o których mowa w motywie 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, twierdząc, że dane wykorzystane do oceny możliwego wpływu środków na przemysł wykorzystujący produkt objęty postępowaniem nie były przejrzyste, nie były reprezentatywne i opierały się na małej liczbie zainteresowanych stron. Argumentowali, że w analizie należało uwzględnić dane przedstawione przez wszystkich użytkowników współpracujących w dochodzeniu.

(108) Jednakże, jak wspomniano w motywach 117 i 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, 21 współpracujących przedsiębiorstw reprezentowało razem około 25 % całości unijnych zakupów produktu objętego postępowaniem podczas OD, natomiast pięć przedsiębiorstw wykorzystanych do oceny interesu użytkowników reprezentowało około 18 % tych zakupów i 72 % zakupów produktu objętego postępowaniem dokonywanych przez współpracujących użytkowników. Oprócz tego, że były reprezentatywne pod względem wielkości zakupów produktu objętego postępowaniem, wymienione pięć przedsiębiorstw dobrze reprezentowało także różne sektory działalności gospodarczej przemysłu wykorzystującego produkt objęty postępowaniem. Istotnie, pięć przedsiębiorstw, w których przeprowadzono wizyty, stanowiło niejednolitą grupę obejmującą nie tylko producentów będących pierwszymi użytkownikami, tj. producentów surfaktantów, ale także użytkowników surfaktantów i dalszych użytkowników.

(109) Pomimo tego przeprowadzono szerzej zakrojoną analizę uwzględniającą wszystkie informacje dostarczone przez współpracujących użytkowników. W szczególności przeprowadzono specjalną ocenę możliwego wpływu ceł antydumpingowych na producentów surfaktantów, jako odrębną grupę, ponieważ grupa ta mogła potencjalnie najmocniej odczuć skutki wprowadzenia środków. Inną, odrębną analizę przeprowadzono w odniesieniu do drugiej grupy użytkowników, składającej się ze wszystkich pozostałych przedsiębiorstw użytkowników, które współpracowały w dochodzeniu.

(110) Przeprowadzono symulację oceniającą wpływ średniego cła w wysokości 5 % na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, najpierw w odniesieniu do wszystkich współpracujących użytkowników, a następnie w odniesieniu do każdej z dwóch wyodrębnionych grup użytkowników. Wynik symulacji pokazał, że ostateczny wpływ średniego cła na całkowite koszty produkcji w działalności gospodarczej wykorzystującej produkt objęty postępowaniem wyniósłby około 0,09 % w przypadku wszystkich użytkowników, natomiast wpływ tego samego cła na produkt przetworzony wykorzystujący produkt objęty postępowaniem, w przypadku grupy surfaktantów wyniósłby około 0,05 %, a w przypadku drugiej grupy przedsiębiorstw – około 0,29 %.

▼B

(111) Analiza wykazała także, że producenci surfaktantów osiągali niższe marże zysku w sektorach wykorzystujących produkt objęty dochodzeniem. W przypadku tej grupy jednak tylko około 2,6 % wszystkich zakupów produktu objętego dochodzeniem w OD pochodziło z przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. Ponadto udział działalności w zakresie surfaktantów wykorzystującej alkohole tłuszczowe i ich mieszanki w całości obrotów tych przedsiębiorstw wynosił około 24 %. Z tego względu nawet przy zastosowaniu średniego cła antydumpingowego w wysokości 5 % ostateczny wpływ na koszty produkcji produktów, w tym produktu objętego postępowaniem, jest bardzo ograniczony, a wpływ na ogólną rentowność wręcz nieistotny.

(112) Niektórzy producenci surfaktantów twierdzili jednak, że cła antydumpingowe uniemożliwią im swobodny zakup surowców, a zatem wywołają zakłócenia w ich segmencie rynku.

(113) Jak stwierdzono w motywie 120 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, poziom cła antydumpingowego i jego możliwy wpływ na przemysł wykorzystujący produkt objęty postępowaniem i na rynek niższego szczebla nie stwarzają poważnych przeszkód dla przywozu produktu objętego postępowaniem. W dochodzeniu potwierdzono, że ostateczne cła antydumpingowe nie mogą wywołać zakłóceń na rynku niższego szczebla. Jednocześnie producentom surfaktantów nie powinno sprawić trudności włączenie tych raczej niewielkich podwyżek kosztów do ostatecznej ceny produktów. Z tego względu argumenty, iż cła antydumpingowe spowodują zakłócenia na rynku niższego szczebla, zostają odrzucone.

(114) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektórzy użytkownicy utrzymywali, że producenci unijni odmówili im dostawy towaru, a alternatywnych możliwości zaopatrzenia było niewiele. Jak stwierdzono w motywie 120 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stosunkowo niski poziom proponowanych środków nie powinien jednak wykluczać możliwości przywozu produktu objętego postępowaniem. Ponadto producenci unijni nie wykorzystywali wszystkich mocy produkcyjnych podczas okresu badanego. W dodatku istnieje także możliwość przywozu z innych państw trzecich, które nie są objęte środkami. Dane Eurostatu dotyczące przywozu alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek z zagranicy po OD pokazują, że przywóz ten rośnie, co oznacza, że rzekome ryzyko braku dostaw jest bezpodstawne. Z tego powodu wniosek zostaje odrzucony.

(115) Niektóre zrzeszenia użytkowników, które nie ujawniły się w terminie przewidzianym w pkt 5.3 zawiadomienia o wszczęciu twierdziły, że ich opinie, w szczególności dotyczące ewentualnego wpływu środków na małe i średnie przedsiębiorstwa i na niektóre sektory, nie zostały odzwierciedlone w ocenie interesu Unii. Należy jednak zauważyć, że wszystkie uwagi zgłoszone przez te zrzeszenia zostały uwzględnione w niniejszym dochodzeniu. Ponadto jak stwierdzono w motywie 109 powyżej, w ocenie interesu Unii uwzględniono wszystkie informacje dostarczone przez współpracujących użytkowników. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

(116) Kilka stron stwierdziło, że czas obowiązywania środków, gdyby zostały nałożone, powinien zostać ograniczony do maksymalnego okresu dwóch lat. Zgodnie z rozporządzeniem podstawowym ostateczne środki antydumpingowe są zwykle nakładane na okres pięciu lat. Jako że żadna ze stron nie wykazała, że okres

▼B

dwóch lat wystarczyłby do przeciwdziałania dumpingowi wyrządzającemu szkodę, co jest wymagane zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wydaje się, że brak jest istotnego powodu dla odejścia od standardowego czasu obowiązywania środków. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

(117) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu użytkowników niniejszym potwierdza się, że nałożenie ostatecznych środków na przywóz produktu objętego postępowaniem nie będzie sprzeczne z interesem Unii, a zatem potwierdzone zostają motywy od 117 do 121 rozporządzenia tymczasowego.

4. **Wnioski dotyczące interesu Unii**

(118) Na podstawie powyższego wniosek zawarty w motywie 122 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony. Nie ma istotnych powodów przemawiających przeciwko nałożeniu ostatecznych ceł antydumpingowych na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek z państw, których dotyczy postępowanie.

G. **OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE**

1. **Poziom usuwający szkodę**

(119) Przypomina się, że marża zysku wykorzystana do obliczenia docelowego zysku na etapie środków tymczasowych wyniosła 7,7 %. Skarżący twierdzili, że bardziej odpowiedni byłby docelowy zysk w wysokości 15 %. W tym względzie należy zaznaczyć, że nie przedstawili oni wiarygodnych dowodów na poparcie argumentu, iż docelowy zysk był zbyt niski. Dlatego proponuje się potwierdzenie tymczasowego docelowego zysku w wysokości 7,7 %, który oparto na marży zysku uzyskanej dla całej działalności dotyczącej alkoholu jednego skarżącego w jego ostatnim, przynoszącym zyski roku, przed gwałtownym wzrostem przywozu po cenach dumpingowych.

(120) Niektóre strony twierdziły, że marża zysku 7,7 % była nierealistyczna i zbyt wysoka. Proponowali użycie niższej marży zysku, między 3 a 5 %, do określenia poziomu usuwającego szkodę. Powyższego wniosku nie poparto jednak żadnymi dowodami świadczącymi o tym, że proponowany zysk byłby możliwy do osiągnięcia przez przemysł unijny w sytuacji braku przywozu po cenach dumpingowych na rynek unijny. Dlatego wniosku tego nie przyjęto.

(121) Niektóre strony zarzucały Komisji, iż błędnie określiła poziom usuwający szkodę na podstawie marginesu sprzedaży po zaniżonych cenach, gdy tymczasem powinna była zastosować margines podcięcia cenowego. W omawianym przypadku uznano, że margines podcięcia cenowego nie jest właściwą podstawą do określenia poziomu usuwającego szkodę dla przemysłu unijnego, ponieważ margines ten nie odzwierciedlałby poziomu cen, które można byłoby osiągnąć w sytuacji braku przywozu po cenach dumpingowych na rynek unijny. Wniosek ten został zatem odrzucony.

(122) Na tej podstawie można potwierdzić tymczasowy margines szkody wyrażony jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, jak zapisano w motywie 127 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

▼B

2. **Środki ostateczne**

2.1. *Forma środków ostatecznych*

(123) Jak wspomniano w motywach od 79 do 84, niektóre strony twierdziły między innymi, że obecnie obowiązujące środki należałoby zawiesić, ponieważ sytuacja po OD dotycząca wzrostu cen produktu objętego postępowaniem na rynku unijnym była znacząca, bezdyskusyjna i trwała. Strony twierdziły też, że środki ostateczne nie powinny być nałożone w formie stawki celnej *ad valorem*, lecz raczej w formie minimalnej ceny importowej.

(124) Uznaje się jednak, że w tym szczególnym przypadku okoliczności nie uzasadniają nałożenia minimalnej ceny importowej. Taka forma środków mogłaby być z łatwością obchodzona, biorąc pod uwagę charakter produktu objętego postępowaniem oraz złożone struktury korporacyjne eksporterów, o których mowa.

(125) Należy jednak przyznać, że na rynku występuje pewna wrażliwość cenowa w odniesieniu do omawianego produktu, racjonalne byłoby zatem zminimalizowanie wpływu środków ostatecznych na użytkowników unijnych na wypadek ewentualnych znaczących podwyżek cen produktu objętego postępowaniem. Z tego względu uznaje się za właściwą zmianę formy środków ostatecznych ze stawki celnej *ad valorem* na cło specyficzne.

(126) Oczekuje się, że taka forma środków ograniczy do pewnego stopnia ewentualny nadmierny negatywny wpływ na użytkowników w przypadku, gdyby ceny miały gwałtownie i znacząco wzrosnąć. Z drugiej strony, gdyby jednak ceny spadły, wówczas cło specyficzne nadal zapewniłoby wystarczającą ochronę producentom unijnym. Cło specyficzne jest oparte na wartościach CIF wywozu do Unii dokonywanego przez współpracujące przedsiębiorstwa podczas OD, wyrażonych w EUR przy użyciu miesięcznych kursów wymiany, pomnożonych przez niższy z marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła.

(127) W tej kwestii dwóch producentów eksportujących stwierdziło, że należałoby użyć rocznego średniego kursu wymiany zamiast miesięcznego kursu wymiany. Należy jednak zaznaczyć, że zgodnie ze standardową praktyką wszelkie przeliczenia walut w dochodzeniach antydumpingowych są dokonywane z użyciem miesięcznych kursów wymiany. Tak było również w niniejszym dochodzeniu. Wniosek ten został zatem odrzucony.

(128) Skarżący stwierdził, że ustalając konkretne cła, należało użyć bieżących cen niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, a nie wartości CIF w OD. Należy zauważyć, że konkretne cła są ustalane w oparciu o obliczenia dumpingu i szkody w OD. Nie przedstawiono argumentów uzasadniających oparcie obliczeń konkretnych ceł w tym przypadku na okresie po OD. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

2.2. *Nałożenie środków ostatecznych*

(129) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie środków tymczasowych zgłosił się potencjalny producent eksportujący, który stwierdził, że stawka cła rezydualnego powinna być ustalona na poziomie najwyższego nałożonego cła, a nie najwyższego marginesu dumpingu określonego dla Indonezji. Cło rezydualne jest jednak ustalane na poziomie rezydualnego dumpingu lub rezydualnego marginesu szkody zgodnie z zasadą niższego cła. Wniosek ten został zatem odrzucony.

▼B

(130) W świetle powyższych faktów i zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego uznano, że ostateczne środki antydumpingowe powinny zostać nałożone w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem na poziomie niższego z marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła.

(131) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zalecić nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych. Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ostatecznym ujawnieniem informacji. Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

(132) Proponuje się następujące ostateczne cła antydumpingowe:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne specyficzne cło antydumpingowe (w EUR za tonę netto)
Indie	VVF Limited	46,98
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	86,99
Indonezja	P.T. Musim Mas	45,63
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	80,34
Malezja	KL-Kepong Oleomas Sdn. Bhd.	35,19
	Emery Oleochemicals (M) Sdn. Bhd.	61,01
	Fatty Chemical Malaysia Sdn. Bhd.	51,07
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	61,01

(133) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu są stosowane wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem, wyprodukowanego przez te przedsiębiorstwa, a zatem przez określone wskazane osoby prawne. W przypadku przywozu produktu objętego postępowaniem, wytworzonego przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w niniejszym rozporządzeniu, łącznie z podmiotami powiązanymi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie można korzystać z tych stawek i stosowane powinny być stawki dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(134) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianych indywidualnych stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji ([1]) wraz z wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na rynki zagraniczne, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby niniejsze rozporządzenie powinno zostać odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.

([1]) European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, NERV-105, 1049 Bruxelles/Brussel, BELGIA.

▼B

3. **Zobowiązania**

(135) Jeden producent eksportujący z Indii oraz jeden producent eksportujący z Malezji wraz ze swoim powiązanym importerem zaoferowali zobowiązanie cenowe zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Obie oferty zobowiązania zawierały dużą liczbę grup produktów (określonych za pomocą specyfikacji chemicznej), z których każda objęta była inną minimalną ceną importową, przy czym różnice cen między grupami wynosiły do 25 % w przypadku eksportera z Malezji oraz do 100 % w przypadku eksportera z Indii. Dodatkowo ceny wahały się do 20 % w ramach poszczególnych grup, co stwarza bardzo duże ryzyko kompensacji cen. Zauważono też, że oferta eksportera z Indii nie rozwiązywała problemu niestabilności cen produktu objętego postępowaniem. Dodatkowe ryzyko kompensacji ujawniono w związku z eksporterem z Malezji i jego powiązanym importerem w Unii, który nie sprowadzał produktu objętego postępowaniem tylko od eksportera z Malezji, ale także od innych dostawców. Trudno byłoby wreszcie organom celnym ustalić specyfikacje chemiczne produktu bez indywidualnej analizy, przez co monitorowanie stałoby się bardzo uciążliwe, jeśli nie wręcz niewykonalne. Z tego względu oferty zobowiązań odrzucono. W następstwie propozycji zmiany formy środków, jeden producent eksportujący zmienił swoją ofertę zobowiązań, sugerując średnią minimalną cenę importową dla wszystkich grup produktów i twierdząc, że nie będzie już istniało ryzyko kompensacji cen. Drugi producent eksportujący podtrzymał po prostu swoją ofertę. Uwzględniając jednak liczbę typów produktów i różnice w cenach między nimi, minimalna cena importowa mogłaby całkowicie zniwelować skuteczność środków. Ponadto przedstawiona powyżej struktura przedsiębiorstw i ich ofert w dalszym ciągu stanowi przeszkodę dla przyjęcia zobowiązania. Sposób prowadzenia sprawozdawczości i system ustalania cen sugerowane przez jednego z eksporterów nie rozwiewają tych wątpliwości, natomiast spowodowałyby, że monitorowanie stałoby się bardzo uciążliwe, jeśli nie wręcz niewykonalne. Wskutek tego nie można przyjąć ofert zobowiązań.

4. **Ostateczny pobór tymczasowych ceł antydumpingowych**

(136) W świetle wielkości ustalonych marginesów dumpingu oraz poziomu szkody poniesionej przez przemysł unijny uznaje się za konieczne dokonanie ostatecznego poboru, do wysokości cła ostatecznie nałożonego niniejszym rozporządzeniem, kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych. Jeżeli ostateczne cła są niższe od ceł tymczasowych, zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę ceł antydumpingowych powinny zostać zwolnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz nasyconych alkoholi tłuszczowych o długości łańcucha węglowego C8, C10, C12, C14, C16 lub C18 (wyłączając izomery rozgałęzione), w tym nierozgałęzionych nasyconych alkoholi tłuszczowych (zwanych także „poszczególnymi frakcjami”) oraz mieszanek zawierających w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C6-C8, C6-C10, C8-C10, C10-C12 (powszechnie kategoryzowanych jako C8-C10), mieszanek zawierających w przeważającej części

▼B

kombinację długości łańcuchów węglowych C12-C14, C12-C16, C12-C18, C14-C16 (powszechnie kategoryzowanych jako C12-C14) oraz mieszanek zawierających w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C16-C18, objętych obecnie kodami CN ex 2905 16 85, 2905 17 00, ex 2905 19 00 oraz ex 3823 70 00 (kody TARIC 2905 16 85 10, 2905 19 00 60, 3823 70 00 11 oraz 3823 70 00 91), pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego na produkt opisany w ust. 1 i produkowany przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa jest następująca:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (w EUR za tonę netto)	Dodatkowy kod TARIC
Indie	VVF Ltd, Taloja, Maharashtra	46,98	B110
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	86,99	B999
▼M1 Indonezja	►C1 P.T. Ecogreen Oleochemicals, Kabil, Batam ◄	0,00	B111
	P.T. Musim Mas, Tanjung Mulia, Medan, Sumatera Utara	45,63	B112
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	45,63	B999
▼B Malezja	KL-Kepong Oleomas Sdn. Bhd., Pelabuhan Klang, Selangor Darul Ehsan	35,19	B113
	Emery Oleochemicals (M) Sdn. Bhd., Kuala Langat, Selangor	61,01	B114
	Fatty Chemical Malaysia Sdn. Bhd. Prai, Penang	51,07	B117
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	61,01	B999

3. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i dlatego cena rzeczywiście zapłacona lub należna jest przeliczana proporcjonalnie w celu określenia wartości celnej, zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ([1]), kwota cła antydumpingowego wyliczona na podstawie kwot określonych powyżej jest pomniejszona o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu ceny rzeczywiście zapłaconej lub należnej.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

([1]) Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

▼B

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 446/2011, zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki ceł antydumpingowych zostają zwolnione.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.